

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๗๑/๒๕๖๑

ศาลปกครองนครราชสีมา

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗

คดีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดเป็นเอกชน ยื่นฟ้องกรมที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ องค์การบริหารส่วนตำบลโนนขวาง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง และผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดบุรีรัมย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินซึ่งมีหลักฐานการครอบครอง เมื่อยื่นคำขอออกโฉนดที่ดินต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แต่ได้รับแจ้งว่าไม่สามารถออกโฉนดที่ดินให้ได้เนื่องจากที่ดินทับซ้อนกับที่ทำเลเลี้ยงสัตว์โคกหนองตานาสาธารณประโยชน์ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงทับที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดครอบครองและทำประโยชน์อยู่ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดเป็นผู้มีสิทธิครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดิน และเป็นผู้มีสิทธิออกโฉนดที่ดิน ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ถอนสภาพบางส่วนหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงจำนวนเนื้อที่ รูปแผนที่ในหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงโดยกันที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดออกจากจำนวนเนื้อที่ และรูปแผนที่เดิม และให้ออกโฉนดที่ดินแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ด ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การว่า ที่ดินบริเวณพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ แปลงทำเลเลี้ยงสัตว์โคกหนองตานาสาธารณประโยชน์ ต้องห้ามมิให้ออกโฉนดที่ดินและการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงแปลงดังกล่าวขอด้วยระเบียบและกฎหมาย เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดจะฟ้องคดีโดยตั้งรูปเรื่องตามคำฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีคำขอให้ถอนสภาพบางส่วนหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงจำนวนเนื้อที่ รูปแผนที่ในหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง โดยกันที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดและบริวารครอบครองทำประโยชน์ออกจากจำนวนเนื้อที่ และรูปแผนที่เดิม ซึ่งเป็นการขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครอง แต่เมื่อพิจารณาลักษณะข้อพิพาทในคดีนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดกล่าวอ้างว่าการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงทับที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดเป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินว่าที่ดินพิพาทเป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีหรือเป็นที่สาธารณประโยชน์ซึ่งเป็นที่ดินของรัฐ โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดมิได้อ้างเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายของการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงประการอื่น อันแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดมิได้ประสงค์จะให้ศาลตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงแปลงดังกล่าว แต่ประสงค์จะให้ศาลรับรองและคุ้มครองสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดในที่ดินที่แต่ละคนครอบครอง ดังจะเห็นได้จากคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดประการสำคัญว่า ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดเป็นผู้มีสิทธิครอบครองและให้ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ด เมื่อปัญหาว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดหรือเป็นที่สาธารณประโยชน์ เป็นปัญหาเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจศาลยุติธรรม